

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 398/2021-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou VIS LEGIS s. r. o., Panenská 7, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka advokátka JUDr. Janette Prétiová, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 909/2014 z 23. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 909/2014 z 23. januára 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať finančné zadostučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7 C 107/2011-341 z 23. júna 2014 určil, že darovacia zmluva uzatvorená medzi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (darcami) a sťažovateľkou (sestrou [REDAKOVANÉ] obdarovanou a žalovanou) 30. marca 2011, predmetom ktorej bolo darovanie konkrétne špecifikovaných nehnuteľností – pozemkov a rozostavanej stavby – nachádzajúcich sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], v podiele 1/1, na základe ktorej bol rozhodnutím Správy katastra [REDAKOVANÉ] č. V 375/11 z 18. apríla 2011 povolený vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky, je voči obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (veriteľke a žalobkyni), právne neúčinná. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia okresný súd konštatoval, že darovacia zmluva ako celok spĺňa atribúty platnej zmluvy, žiadna zo zmluvných strán od nej neodstúpila ani sa nedomáhala určenia jej relatívnej neplatnosti.

Z vykonaného dokazovania považoval jednoznačne za preukázané, že na základe tohto odporovateľného právneho úkonu došlo k zmenšeniu majetku ■■■■ (dlžníka), a tým k úmyselnému ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobkyne uplatňovanej na základe exekučných titulov – zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Nitra č. k. 29 Zm 38/2009 z 30. septembra 2009 (ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 19. novembra 2009) a zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Nitra č. k. 29 Zm 88/2010 zo 17. decembra 2010 (ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 19. januára 2011). V exekučnom konaní proti ■■■■ neboli zmenkové pohľadávky žalobkyne uspokojené. Okresný súd zároveň konštatoval, že sťažovateľka, ktorá je v blízkom príbuzenskom pomere k ■■■■ musela vedieť, že jej brat ako podnikateľ môže mať podlžnosti, pričom pokiaľ išlo o úmysel ■■■■ ukrátiť veriteľku, mala vynaložiť náležitú starostlivosť na zistenie jeho majetkových pomerov už len z toho dôvodu, že mu požičala peňažné prostriedky v sume 3 200 000 Sk (106 220,54 eur) na nákup „stavebných strojov“, čo však vzhľadom na okolnosti daného prípadu neurobila, resp. túto skutočnosť okresnému súdu nepreukázala.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietla nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného súdu, tvrdiac jednak to, že vymáhateľná pohľadávka žalovanej voči ■■■■ neexistuje, ako aj to, že pri uzatváraní darovacej zmluvy nemala vedomosť o úmysle ■■■■ ukrátiť veriteľa, keďže pred jej uzatvorením lustrovala verejne prístupný kataster nehnuteľností, zisťovala, či ■■■■ nemá dlhy a či voči ■■■■ nie sú vedené súdne konania.

4. V priebehu odvolacieho konania došlo k zmene na strane žalobkyne, a to z dôvodu jej zlúčenia s obchodnou spoločnosťou ■■■■

5. Krajský súd bez potreby doplniť, resp. zopakovať dokazovanie rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)]. Krajský súd, vychádzajúc (okrem iného) z judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa obsahu práva na súdnu ochranu (I. ÚS 50/2004, II. ÚS 252/2004, I. ÚS 361/2010), konštatoval, že odvolacia námietka sťažovateľky nie je dôvodná a že v danom prípade boli splnené všetky zákonné predpoklady na úspešné odporovanie právneho úkonu. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že vymáhateľná pohľadávka žalovanej voči ■■■■ neexistuje, krajský súd uviedol, že existencia takejto pohľadávky bola v konaní preukázaná právoplatnými súdnymi rozhodnutiami – zmenkovými platobnými rozkazmi, pričom ■■■■ ani ■■■■ zmenkovo-ručiteľský záväzok ■■■■ voči žalobkyni nespochybnili. Pokiaľ by bol k zriadeniu zmenkového ručenia potrebný súhlas manžela a ten súhlas by nebol daný, išlo by iba o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ktorý bez iniciatívy dotknutej osoby nečiní právny úkon neplatným. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že pri uzatváraní darovacej zmluvy vynaložila náležitú starostlivosť na zistenie majetkových pomerov ■■■■ krajský súd konštatoval, že sťažovateľka v konaní vynaloženie náležitej starostlivosti nepreukázala.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie tvrdiac, že okresný súd a krajský súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. Sťažovateľka konkrétne namietla, že okresný súd ani krajský súd neskúmali prípadnú absolútnu neplatnosť právnych úkonov – zmenkovo-ručiteľského záväzku ■■■■ a darovacej zmluvy z hľadiska ich súladu alebo rozporu s dobrými mravmi.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 8 Cdo 55/2020 z 31. marca 2021 (ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky 12. mája 2021) dovolanie odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. c) CSP]. Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli v danom prípade podstatné. Uviedol, že za procesnú vadu konania nemožno považovať to, že sťažovateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd nerozhodol podľa jej predstáv. Okrem toho konštatoval, že námietku nesprávneho právneho posúdenia veci možno uviesť ako dôvod dovolania len pri dovolaniach prípustných v zmysle § 421 CSP, ktoré sťažovateľka takýmto spôsobom nevymedzila.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opätovne tvrdí, že zmenkovo-ručiteľské záväzky ■■■ sú pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatnými právnymi úkonmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) a že pre rozhodnutie všeobecných súdov vo veci samej bolo nepochybne podstatné „posúdenie otázky týkajúcej sa absolútnej neplatnosti zmenkovo-ručiteľských záväzkov v súdnom konaní“. Podľa jej názoru napadnutý rozsudok krajského súdu vykazuje znaky arbitrárnosti, pretože jej kľúčovým argumentom o absolútnej neplatnosti zmenkovo-ručiteľských záväzkov ■■■ sa krajský súd zaoberal len formálne a okrajovo, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že existencia pohľadávky žalovanej bola v konaní preukázaná právoplatnými súdnymi rozhodnutiami – zmenkovými platobnými rozkazmi, pričom ■■■ ani ■■■ zmenkovo-ručiteľský záväzok ■■■ voči žalobkyni nespochybnili. Existencia absolútnej neplatnosti vylučuje prípadnú existenciu neplatnosti relatívnej. V tejto súvislosti sťažovateľka namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Na podporu uvedených argumentov poukazuje na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 26/2010 z 8. októbra 2010, z odôvodnenia ktorého vyplýva: „... Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnúť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta.“

9. Sťažovateľka zároveň namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok, keďže na podklade napadnutého rozsudku krajského súdu sa žalobkyňa žalobou doručenou okresnému súdu 7. mája 2020 domáha proti sťažovateľke zaplata sumy 88 168,12 eur s príslušenstvom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 909/2014 z 23. januára 2019 (bod 5), ktorý sťažovateľka s poukazom na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 26/2010 z 8. októbra 2010 považuje za arbitrárny, pretože pri rozhodovaní o odvolaní

sťažovateľky sa krajský súd jej kľúčovým argumentom o absolútnej neplatnosti zmenkovoručiteľských záväzkov [REDACTED] zaoberal len formálne a okrajovo (bod 8).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

11. Ústavný súd, považujúc ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu za podanú včas (§ 124 zákona o ústavnom súde), posudzujúc napadnutý rozsudok krajského súdu, skúmal, či sa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky neodchýlil od prípustného výkladu právnych noriem upravujúcich dokazovanie (§ 185 a nasl. CSP v spojení s § 383 CSP). Keďže prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05) a odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštanície a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, vzal pritom na zreteľ i rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 107/2011-341 z 23. júna 2014 (bod 2).

12. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

13. Ústavný súd už judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, ZNaU 313/2003).

14. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamena to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súde, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom

rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

15. Taktiež vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom sporovom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu nemožno odňať právomoc kasačného zásahu do tohto hodnotenia vtedy, keď je v rozpore so zákonným príkazom vyjadreným v § 191 CSP v miere spôsobilej postaviť konanie i jeho výsledok do pozície nespravodlivosti a neobjektívnosti. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára všeobecnému súdu priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho súdu je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity súdneho rozhodovania (I. ÚS 125/2020). Takáto svojvôľa však v procese konania pred prvoinštančným ani odvolacím súdom zistená nebola.

16. Na základe uvedeného ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že v posudzovanom konaní bol sťažovateľke daný náležitý procesný priestor, aby sa k skutkovým tvrdeniam žalobkyne, ako aj k dôkazom vykonaným okresným súdom vyjadrila. Vykonané dokazovanie preukázalo opodstatnenosť žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sa okresný súd dopustil svojvôle v procese hodnotenia dôkazov spôsobilej spochybníť objektivitu súdneho rozhodovania. Krajský súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, pričom nešlo o prípad, keď by dokazovanie zopakoval alebo doplnil. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom závery krajského súdu nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Civilného sporového poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

17. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti na podporu svojho tvrdenia o arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu poukazuje na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 26/2010 z 8. októbra 2010, ústavný súd konštatuje, že uvedený nález bol ako judikát pod č. 74/2010 publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2010 a jeho právna veta znie: „Ústavný súd Slovenskej republiky považuje za samozrejmé a určujúce pri hľadaní práva, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta.“ Uvedený nález ústavného súdu bol vydaný vo veci ústavnej sťažnosti (inej) sťažovateľky, ktorá sa žalobou na (inom) okresnom súde domáhala proti (inej) obchodnej spoločnosti určenia neplatnosti dohody o pristúpení k záväzku, ktorú s touto obchodnou spoločnosťou uzavrel jej manžel. Ako dôvod neplatnosti táto sťažovateľka uviedla absenciu jej súhlasu s týmto právnym úkonom v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo malo zakladať jeho relatívnu neplatnosť, ktorej sa žalobou

na okresnom súde dovoľavala. Ústavný súd v odôvodnení uvedeného nálezu konštatoval, že mu „pre nedostatok právomoci neprislúcha autoritatívne rozhodnúť o tom, či konkrétny právny úkon (dohoda o pristúpení k záväzku, súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice) podlieha režimu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a ak áno, či ide o bežnú alebo ostatnú vec, a teda či v prípade absencie súhlasu druhého manžela ide o právny úkon platný, relatívne neplatný (§ 145 ods. 1 v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka) alebo absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka)“. Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 26/2010 preskúmal rozsudok najvyššieho súdu len z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a dospel k záveru, že najvyšší súd prílišným formalizmom a neprípustne zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, a teda zasahujúce do práv sťažovateľky garantovaných ústavou a dohovorom.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky nie je skutkovo ani právne identická s ústavnou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom uvedeným v bode 17. Krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky zohľadnil všetky podstatné okolnosti prerokúvaného prípadu, pričom dospel k záverom, ktoré ústavný súd nepovažuje za extrémne nespravodlivé, resp. za také, ktoré by zasahovali do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Ústavný súd poukazuje na to, že aj zo zápisnice o pojednávaní okresného súdu vo veci vedenej pod č. k. 7 C 107/2011 zo 7. augusta 2013, ktorú mu sťažovateľka predložila ako prílohu ústavnej sťažnosti, vyplýva, že ■■■■ ani ■■■■ sa osobitnou žalobou nedomáhali určenia neplatnosti zmenkovo-ručiteľských záväzkov ■■■■, pričom ■■■■ ako svedkyňa vypovedala, že so všetkým, čo povedal ■■■■ (bývalý manžel), súhlasila, takisto podpísala darovaciu zmluvu, k záväzkom ■■■■ sa nevedela vyjadriť, o podnikaní sa nerozprávali, ■■■■ mala svoje podnikanie, o ktoré sa starala. Na uvedenom pojednávaní bola sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý na ■■■■ nemal žiadne otázky.

20. Pokiaľ bola sťažovateľka presvedčená o tom, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia konkrétnej právnej otázky týkajúcej sa „*absolútnej neplatnosti zmenkovo-ručiteľských záväzkov v súdnom konaní*“, na ktorú nedostala odpoveď, nič jej nebránilo podať proti nemu dovolanie podľa § 421 CSP, na čo poukázal aj najvyšší súd v uznesení č. k. 8 Cdo 55/2020 z 31. marca 2021 (bod 7).

21. Ak sa sťažovateľka s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], ako aj pre neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

23. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95). „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastniť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastniť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

24. Medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení tohto základného práva krajským súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu